

Constelații diamentine

Anul III, Nr. 1 (17)
Ianuarie 2012

Revistă de cultură universală,
editată sub egida Ligii Scriitorilor Români

Janet NICĂ

Omagiu lui Eminescu

Incrementa et decrementa

Opera de artă este o problemă gustată-degustată illogic și comentată-rezolvată printr-o metodă logică.

O lume, în care Identitatea este faultată la orice pas de bom-

beul impertinent al entropiei, nu se poate stabiliza, nici măcar temporar, fără ștampila intelectului. E adevărat, conceptul trădează concretul, dar forma diafană e delegatul lucrului mustos, reverberând până la național și universal.

Gustul lui Eminescu nu se simte cu limba, pe limbă, ci cu mătasea ultrafină a mentalului. Decolarea din zona senzației în orizontul senzaționalului se face brusc, de la șaptesprezece ani. Se stratifică, tranșant, două adevăruri: unul ascendent, exploziv, celălalt, descendent, flasc.

Poetul nu alege ghirlanda de flori plâpânde, june, plăcute, ci: „cununa cea de laur”, sublimul, pasiunea la apogeu, ale cărei valuri țipă, turbă, răstoarnă, spumegă de furii și urlă-ngrozitor. Dar, ca întotdeauna, de la sublim la ridicol nu e decât un singur impas. Fructul e inalterabil, dar merele, perele și migdalele sunt în suferință, fragile, impure, pătate, asemenea junilor corupți și epigonilor. Albul valorilor e vânăț, dulce e amar, sufletele sunt amețite de patimi iar maiestatea spiritului,

în derivă, lasă la vedere numai orgii, spasmi, vine stocite, brațe slăbite, puteri leșinate, ființe seci, spioală.

Omul cu ideal tricotează brizbizuri metafizice, „strai de purpură și aur peste țărâna cea grea”, face „zeitate /dintr-o palidă femeie”.

Aristocrația categoriilor, ca o promisiune a adevărului ascendent, își dezvăluie vârfulurile valorice: urieșescul, înaltul, imensul, colosalul, cosmicul, multul, tumultul, debordantul.

Himalaya calitativului are piscuri cu nume de domnitori, principii, împărați, crai, regi, genii, magi, sultani, faraoni, cugetători.

Sălașele pe măsura acestor chintesențe nu pot fi decât piramidele, templele, palatele, catedralele, bisericile, domurile, cetățile, castelele, munții. Privirile sunt îndreptate mereu în sus, spre cer, soare, lună, stele, luceferi, îngeri și demiurg. Caratele superlativului se concretizează în argint și aur, „argint e pe ape și aur în aer”, în înțelepciune, vitejie, glorie, demnitate, sfințenie,

mândrie, iubire.

Dacă naivitatea naște ideal, dezamăgirea, ca primă formă de maturizare a spiritului, trezește la realitate. Realul e moartea idealului. Viza entropică reduce protuberanțele metafizice, trimițându-și călăii pe teren: moartea, desertăciunea, absența, uitarea, rugină, ruinele, impersonalul, lutul. De acum, periplusul poetic eminescian se desfășoară, iremediabil, „între”, pendulează mereu „între”. Aventura interioară este eminent exterioritate deghizată, seducție, fascinație. Infinitatea adâncimii interioare nu rodește decât aguridă, strepezind dinții speranței.

Oboseala rătăcirii în vis, în fantezie, îi dă ghes poetului, în „Glossă” să se replieze: „Tu așează-te deoparte/ regăsindu-te pe tine” și mai pățimaș în „Odă (în metru antic)”: „Ca să pot muri liniștit, pe mine /mie redă-mă.”

Bucăla desprinderii de sine se închide prin revenirea la sine. Vinovat de atâta măreție și fan-

Sabin Bălașa - Luceafărul Eminescu

continuare în pag. 9

Ionuț CARAGEA
(Montreal, Canada)

Poeme pentru Nicoleta

Azi nu-i voi da cu piciorul fericirii

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
este prea frumoasă prea sinceră
îmi seamănă prea mult
în gândire și gesturi
nu mi-a greșit cu nimic
m-a iubit așa cum sunt
a vrut să fie doar a mea și atât

îmi strâng fericirea la piept
îi ascult vorbele calde și inima ei
cum bate numai și numai pentru mine
îmi ajunge cât am fost pasăre călătoare
cu lacrimi de soare
însingurat în apus

iubind fericirea am îmblânzit
până și moartea
pisica neagră ce împinge ghemul
de lână albastră prin univers

azi nu-i voi da cu piciorul fericirii
nici mâine nici poimâine
nicicând

N-aș vrea să știi

n-aș vrea să știi ce este acum în sufletul meu
o lacrimă este de ajuns să distrugă
un castel de nisip
n-aș vrea să știi că icar este zborul
frântprescurtat
al primului meu arhetip

am renunțat la tot pentru tine
n-am în bagaje
decât dor de iubire
și niște *bandajehârtii*
am renunțat la o lume mai bună
întorcându-mi obrazul
celor care vor scuipa
și repetat vor lovi

n-aș vrea să știi că îmi pot pierde puterea
de a lupta de a crede și de a trăi
n-aș vrea să știi și totuși
îți spun toate acestea
nu sunt omul de piatră
sau prefăcutul
care te poate minți

Din prea multă iubire

ieri o femeie mi-a spus că am două defecte
îndeajuns cât să rupă vraja unui cântec
sau a unei povești
dintr-o dată mi-am dat seama
că am numeroase defecte
de care uiți atunci când ești iubit și iubești

întrebările au început să curgă să curgă
de ce sunt așa și nu altfel?
oare toți gândesc la fel despre mine?
oare trebuie să mă schimb
pentru a fi pe placul cuiva?
oare ce este rău și ce este bine?

m-am întreat și m-am tot întreat
ceva a început să mă doară
ceva a început să plângă-n surdina
singurătatea începuse să nască monștri
la capătul tunelului pâlpâia o lumină

primul meu defect era că sunt om și iubesc
al doilea că iubesc prea mult și trăiesc

Iubirea ne execută silit

sunt oameni care flirtează toată viața
și oameni care iubesc toată viața
unii sunt mereu cu zâmbetul pe buze
ceilalți cu misterul în tăceri și priviri
eu am ales să fiu poet
modelându-mi cuvintele sincere
pe sufletul celor care mai cred în miracole
fără să cer nimănui nimic în schimb

în lumea în care trăiesc
dezinteresul și tăcerea ruinează prezentul
câți își mai amintesc
de clipele frumoase petrecute împreună
câți mai au dragoste de oferit
la cumpăna dintre ani
și câți se joacă de-a iubirea
executând silit victimele focurilor sacre

ferice de cei ce sunt profeți
în această lume de orbi
ferice de cei ce depășesc bariera
propriului eu și cred
în înțelepciunea de pe urmă
să fim ca ei să nu ajungem iubiri și praf
pe catafalcuri

Harachiri cu săgeata lui Cupidon

toate drumurile duc la tine
acesta este destinul și totuși
mulți au spus că este prea frumos
pentru a fi adevărat

astfel apar primele întrebări
primele supoziții
și nu mai sunt sigur dacă totul
este o minciună inventată de alții
sau de propria mea îndoială
aduceți-mi o dovadă un cuvânt orice
aș vrea să știu pe cine trebuie
să ucid cu sânge rece
să mă eliberez de spaima eșecului

inima strigă se bate cu pumnii în piept
își rupe cămașa își face harachiri
cu săgeata lui Cupidon
inima asta îmi aparține
sau este o pasăre care a migrat
din paradisul placentei în infernul
cald al cărnii mele irepetabile
mamă de ce m-ai născut
înainte de sfârșitul tuturor dorințelor

poate că un test va face diferența
mi-am spus
să fiu altcineva să fiu glacial
să privesc totul din exterior ca un judecător
dar testele sunt menite să distrugă
încrederea
iubirea nu are nevoie de teste ci de fapte
și singurul lucru care ne ține împreună
este că tu ești patria cuvintelor mele
și dorința pe care mi-am pus-o cândva
să exiști draga mea Nicoleta

Dumnezeu ne dă dar nu ne bagă și-n sac
în care sac mă întreb în cel al lacrimilor
nu sunt decât suferințe
în buzunare doar chei de deschis
ușile bordelului cotidian
iubirea este un sac fără fund
în care ne aruncăm speranțele
ca pe niște haine murdare
sperând mai apoi să ne crească
pene de înger
să fim fericiți fredonând cântece
de amăgit nemurirea